

mernes Opmærksomhed. Jeg behøver imidlertid ikke at gøre ærede Medlemmer opmærksomme paa, at i sig selv er Tillægsbevillingen i konstitutionel Henseende en ret vigtig Lov. Den har et tredobbelt Indhold. Den er for det første en Genbevillingslov, en Lov, ved hvilken Bevillinger, som ikke ere forbrugte i den Tid, hvori Regeringen havde dem til Raadighed, atter sættes i Kraft. Den giver altsaa derigennem Folketinget Lejlighed til at dømme om, hvad Aarsagen er til, at Regeringen, hvis Pligt det jo ikke blot er ikke at bruge flere Penge, end der er bevilget, men ogsaa at bruge de Midler, som ere stilled til Regeringens Raadighed, ikke har været i Stand til at gøre det, som paa denne Maade er dens Pligt. Tillægsbevillingsloven er dernæst en Efterbevillingslov. Det er jo noget, vi alle vide, at uagtet der staaar i Grundlovens § 49, at ingen Udgift maa afholdes uden Hjemmel i Finansloven eller en Tillægsbevillingslov, fører Livet med sig, at der bliver Spørgsmaal om Afholdelse af Udgifter, hvortil der ikke er forudgaaende Bevilling. Tillægsbevillingsloven er da hos os bleven den Lov, ved hvilken Folketinget skønner over, hvorvidt Regeringen der er gaaet ud over de Forventninger, som den kunde stille til Bevillingsmyndigheden om at faa Godkendelse for, hvad der saaledes er afholdt uden Bevilling. Og endelig — og det er jo den eneste Side af Tillægsbevillingsloven, som vækker en Smule Opmærksomhed — er jo Tillægsbevillingsloven efterhaanden bleven et Pulterkammer, hvor man sætter ind alle de Ting, som man ikke har faaet Plads for paa andre Bevillingslove, enten fordi de ikke passede ind i Rammen, eller fordi de ere komne for sent til at komme med paa Finansloven, eller fordi det ønskedes, at de allerede skulde træde i Kraft i det løbende Finansaar. Den Side af Tillægsbevillingsloven, som indeholder Nyhederne, er jo det, der nærmest kan tænkes at fængsle Medlemmernes Opmærksomhed, men det er i Virkeligheden alligevel den betænkeligste Side af Tillægsbevillingsloven. Det kan ikke nægtes, at der er noget misligt ved, at Regeringerne i alt for stor Omfang bruge Tillægsbevillingsloven til at faa Sager igennem, som vanskelig der ville blive underkastede den grundige Behandling, som kan blive Tilfældet ved Finanslovens ordinære Behandling. Ærede Medlemmer ville derfor ogsaa have lagt Mærke til, at Udvalget paa enkelte Steder har taget et

Forbehold i saa Henseende og gjort opmærksom paa, at det maa anses for ønskeligt — og vi nære ikke Tvivl om, at den konstitutionelle Regering vil tage Hensyn dertil og følge det — ikke at tage andet op paa Tillægsbevillingsloven, end hvad der ikke godt kan undgaa at komme op derpaa.

Jeg skal ikke fortsætte disse almindelige Betragtninger, som i og for sig kunne have særdeles stor Interesse, men gaa lige løs paa Betænkningen, og, idet jeg følger god Skik fra tidligere Ordførere, kun omtale saadanne Ting, som nødvendig bør omtales, og hvor Udvalget har ønsket at give sin Mening til Kende gennem sin Ordfører. Det første, som jeg i saa Henseende skal gøre opmærksom paa, er en Bagatel. Det er en Korrekturrettelse Sp. 1375—76; i den omdelte Betænkning er der blevet staaende et Forbehold, som Udvalget havde taget med Hensyn til Lokomotiver. Dette Forbehold skulde udgaa, og det findes heller ikke i Rigsdagstidendens Tillæg B. — Jeg henleder dernæst Opmærksomheden paa, at Udvalget samme Spalte, 1375—1376, har udtalt sin Misfornøjelse med, at en Udgift af 39,000 Kr. til Anskaffelse af Skindtrøjer for Banepersonalet er optagen paa Tillægsbevillingsloven. Det er netop et af de mest flagrante Tilfælde paa et Forhold, som naturligt burde og kunde have ventet til Finansloven. Da imidlertid Udvalget fik Indtryk af, at tidligere mindre grundlovstro Regeringer allerede havde besørget disse Skindtrøjer anskaffede, ønskede vi ikke at sætte den nuværende Regering i Forlegenhed ved ikke at ville betale Regningen. — Det næste Punkt, som jeg vil nævne, findes paa Sp. 1379—80. Man foreslaar der, at en ret stor Post, 100,000 Kr., skal falde bort. Det hænger saaledes sammen: Posten angaar Telegrafmateriellet. Den tidligere Minister for offentlige Arbejder havde paa Tillægsbevillingsloven bragt i Forslag en Bevilling for at bringe Materielanskaffelsesforholdene, navnlig Regnskabsføringen dermed, i bedre Orden end hidtil. Den hidtil værende Orden, eller rettere Uorden var den, at man efter et ganske vilkaarligt Skøn overførte Materielanskaffelsen paa de forskellige Anlæg, der vare foreslaaede paa Finansloven, enten paa § 6 eller paa § 27. Naar saa, hvad der altid viste sig, disse Summer aldeles ikke passede paa de paagældende Anlæg, lavede man en kunstig, midlertidig Konto, der opløstes ved Regnskabsaarets Slutning,